

DOMINGO
31 DE MARZO DE 2019

Impulsem el teu èxit

GUILLEM LÓPEZ CASASNOVAS, ECONOMISTA I PROFESSOR A LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Col·laborador en el V Cicle de Conferències de la Cambra de Comerç de Lleida, és Doctor en Economia Pública per la Universitat de York. Les seves principals línies de recerca inclouen l'eficiència del sector públic, les balances fiscals, el finançament de les hisendes locals, l'economia de la salut, la dependència i els equilibris intergeneracionals. *La Cambra de Comerç de Lleida no es fa responsable de la opinió del seus col·laboradors.*

Promeses electorals

Convé preparar-se, ja que en època d'eleccions no passarà dia sense propostes de com fer front al futur per il·lusionar el vot de la gent. L'experiència ens diu que a vegades els desiderata seran senzillament inassolibles; d'altres, simples ocurrències que no resistiran una mínima avaluació.

En el camp de la despesa social, per precaució a l'hora d'analitzar les propostes convé entendre pròpiament com funciona l'Estat de benestar; entre altres raons, per estalviar-ne improvisacions que generin frustració. Així avui, en clau d'eleccions europees, com que de l'arsenal de polítiques econòmiques la monetària ja ha tocat terra, es faran previsiblement mesures de política fiscal.

I és que, amb un tipus de interès quasi zero, la facilitat de dipòsit en negatiu i havent abusat el BCE de la *forward guidance* (declaracions del que farà), només resta suggerir empènyer l'economia Trump, és a dir, buidant la fiscalitat. Val a dir però que la fiscalitat encara avui pertany a la sobirania dels estats i en tot cas va directa contra el model social europeu.

En clau nacional, des de l'universalisme dels nostres estats de benestar, els efectes de les propostes no són sempre predictibles pel que fa als seus impactes redistributius.

Així, quan la prestació pública millora i els grups de renda alta utilitzen més els serveis públics, per exemple en la universitat, la incidència pro pobre de la despesa educativa baixa. Si amb els retalls sanitaris més grups de renda mitjana baixa subscriuen pòlisses privades, la capacitat redistributiva disminueix.

De manera similar, és confós afirmar que les pensions constitueixen la partida de més efecte redistributiu, ja que s'ignora l'impacte de les cotitzacions.

És el residu net que cal doncs valorar. A més aquesta anàlisi mira l'impacte sobre la renda, favorable per a les persones grans, però ignora la situació patrimonial

d'aquests, que concentren bona part de la propietat de l'habitatge. De manera que quan els pensionistes s'agrupen i criden contra una pensió mitjana baixa configuren una fal·làcia ecològica: com a mínim, s'hauria de distingir entre els que frueixen d'una pensió no contributiva (per baixa que sigui haurien d'estar-ne

agraïts), els autònoms que voluntàriament i majoritàriament han cotitzat per bases mínimes i ara els toca una pensió naturalment inferior (haurien, doncs, de romandre callats), i la resta de pensionistes, que no saben que obtenen de les pensions que critiquen uns rendiments molt superiors a moltes alternatives presents i fu-

tures d'estalvi (entre les quals, els de les nostres cotitzacions).

Finalment, hi ha pocs dubtes que les generacions actuals del *baby boom* tenen certament millors estàndards de vida que les precedents. Però s'ha de dir que no està clar que els tinguin les generacions futures. I si és el cas, això serà en termes mitjans.

“
Haurem d'estar atents a les propostes de campanya, ja que algunes seran deshidratades, inassolibles i d'altres simples ocurrències

Ja hi ha pocs dubtes que els grups de joves de renda baixa, amb pobra educació i habilitats toves ben segur que afronten un futur pitjor que els seus homònims de la generació precedent.

En resum, ara que venen noves eleccions, demanem de les propostes de despesa social més finesa.